

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 509 af 2. oktober 1974 indførte med virkning fra indkomståret 1975 en ny § 28 i ligningsloven om, at visse selvstændigt næringsdrivende – i praksis især nyetablerede landmænd og andre, der har det svært – skal indkomstbeskattes på grundlag af deres privatforbrug i situationer, hvor deres skatteindtægt opgjort på normal vis ligger på mindre beløb. Reglen er uadministrerbar og sætter på en aldeles urimelig måde skel mellem skatteyderne, bl.a. til skade for personer med forsørgerpligter. Loven gennemførtes da også på trods af en enstemmig modstand fra sagkundskaben, jf. bl.a. betænkning af 28. august 1974 fra det af finansministeren den 24. maj 1974 nedsatte udvalg om nulindtægters beskatning.

Forslaget blev vedtaget i en sen natte-time efter århundredets mest folketingsdramatiske dag (20. september 1974) med stemmer fra Socialdemokraterne, de fleste radikale (minus Per Gudme og Dagmar Andreasen), Centrum-Demokraterne, Danmarks Kommunistiske Parti, Socialistisk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti.

Flertallet havde ganske klart en helt anden konjunkturbedømmelse end den, der viste sig at blive den korrekte.

Fremskridtspartiet foreslog – ved L 38 af 17. oktober 1975 – at ophæve reglen, før den trådte i kraft, men folketingsflertallet ville ikke afstå fra at indlade sig på nydannelseksperimentet fra septembernatten , jf. nærmere Folketings-tidende 1975–76, forhandlingerne spalte 1631–1654, 3296–3309 og 3625–3630 samt tillæg A sp. 989–990 og B 159–160.

Fremskridtspartiet afprøvede ved L 182 af 16. april 1982, jf. Folketings-tidende 1981–82 (2. samling), tillæg A spalte 4473 og forhandlingerne spalte 7318, om folketingsflertallet var modnet til at indse reglens uforstandighed. Også denne gang forgæves.

Efter forløbet af yderligere over fem år prøver partiet så ved nærværende lovforslag igen og håber, at tredje gang bliver lykkens gang.

Siden 1974 er reglen ændret tre gange: ved lov nr. 266 af 8. juni 1978, ved lov nr. 228 af 26. maj

1982 og ved lov nr. 361 af 10. juni 1987. Efter foretagelsen af disse tekniske småændringer har reglen følgende indhold:

»§ 28. Hvis en person, som er skattepligtig efter kildeskattelovens § 1, har foretaget skattemæssig afskrivning, henlæggelse til investeringsfond eller beløbsmæssigt har forøget sin nedskrivning på varelagre i forhold til det foregående år og den skattepligtige indkomst er mindre end det beløb, som det ligningsmæssigt opgjorte privatforbrug udgør, ansættes den skattepligtige indkomst til dette beløb, jf. dog stk. 4. Forhøjelsen af indkomsten skal dog ikke kunne overstige de samlede afskrivnings-, nedskrivnings- og henlæggelsesbeløb.

Stk. 2. For personer, der anvender virksomhedsordningen, finder stk. 1 dog kun anvendelse på afskrivninger m.v. på aktiver omfattet af virksomhedsordningen i indkomstår, hvor der sker modregning af underskud efter virksomhedsskattelovens § 13, stk. 2–3.

Stk. 3. Ministeren for skatter og afgifter fastsætter de nærmere regler for opgørelsen af privatforbruget.

Stk. 4. De skattemæssige afskrivninger i stk. 1 omfatter ikke afskrivninger, der er bundet til det enkelte år, og som fortabes, hvis de ikke foretages i det pågældende år. I øvrigt kan begrænsningen af afskrivning på driftsmidler kun ske inden for den del af afskrivningen, der overstiger 10 pct. af saldo-værdien, og begrænsningen af afskrivning på bygninger og særlige installationer i bygninger kun inden for den del, der overstiger 2 pct. af anskaffelsessummens kontantværdi pristalsreguleret efter bestemmelsen i § 19 A, stk. 2, i lov om skattemæssige afskrivninger m.v.

Stk. 5. Begrænsning af afskrivninger m.v. efter stk. 1 skal dog kun ske, hvis privatforbruget overstiger 121.600 kr. Den nævnte beløbsgrænse reguleres efter personskattelovens § 20.

Stk. 6. En skattepligtig, hvis skattepligtige indkomst er forhøjet efter reglerne i stk. 1, fortaber ikke derved de pågældende afskrivninger m.m., idet disse betragtes som ikke foretaget.«